

en saadan Sammensætning, at man kan vente, at de forskellige Sider af Sagen der ville blive tagne i tilbørlig Betragtning. Jeg kunde for det første i den Henseende henholde mig til, hvad den ærede Indenrigsminister bemærkede, at Amtsrådene naturligen maa gaa efter Sogneraadene; og ikke blot tror jeg, at Forholdene gøre, at de gaa efter Sogneraadene, men jeg siger, at de naturligen maa gaa efter dem, thi saa længe alt er et løst Skøn, ligger det saa overordentlig nær, at den lokale Styrelse paa første Trin maa forudsættes i Reglen at have et grundigere Kendskab til de individuelle Forhold end Myndighederne i den overordnede Instans. Sogneraadet maa forudsættes at kende Sogneboernes økonomiske Forhold bedre end Amtsrådene. Udfaa, saa længe vi bevæge os paa et løst Skøn over de paagældende Indtægter og Udgifter og over deres hele økonomiske Status, er det naturligt, at Sogneraadets Skøn i den Henseende maa saa en væsentlig for ikke at sige afgørende Betydning. Underledes vilde derimod Sagen stille sig, dersom der var noget, der var hævet over et Skøn. Dersom man navnlig havde faste Regler for Indtægtsopgørelsen, og den hele Skatteligning skulde baseres paa Indtægtsangivelsen, saa var der dog noget fast. Det, som saa blev Genstand for Skøn, blev, hvilke Momenter, der skulle udøve en forhøjende eller nedsættende Indflydelse. Men yderligere vil jeg bemærke, at saaledes som Ordningen jo er og fremdeles foreslaas at skulle blive, er der endelig Personer, som hvad Skatteansættelserne angaa, komme til at blive undertastede de kommunale Myndigheders Afgørelse, uden at de have nogen som helst Indflydelse paa Sammensætningen af de kommunale Raad, hvem denne Afgørelse tillægges. Der er og bliver fremdeles efter Forslaget en Klasse — jeg vil kortelig kalde den midlertidige Beboere — i et Sogn, som ere undergivne disse kommunale Myndigheders Ansættelse, men som ikke have den fjerneste Indflydelse paa Sammensætningen af de kommunale Raad. Der rører jeg i øvrigt ved et Punkt, som ogsaa for mig taler for at fastholde § 2. Det lader sig nemlig ikke nægte, at der ogsaa efter Lovforslaget vil blive Tale om, at en Kommune, i hvilken den paagældende Person ikke bor, skal ansætte den paagældendes økonomiske Stilling, skal ansætte ham til Formue- og Lejlighedsafgift. Efter § 1, Litra d, skulle jo de saakaldte midlertidige Beboere sættes i Formue- og Lejlighedsafgift af den Kommune, hvori de have et midlertidigt Ophold. Nu forekommer det mig, at det er en i og for sig overordentlig vanskelig Op-

gave for en Kommune at dømme om en Person's hele økonomiske Stilling, naar denne Person maa siges kun uegentlig at høre hjemme i den Kommune, naar han har sit Hovedopholdssted, sin Hovedvirksomhed og den væsentligste Del af sin Livsførelse i et andet Sogn, og denne Vanskelighed formindstes ikke, hvis det ærede Udvalgs Fler-tals Forslag om at forkorte de 4 Maanedere til 2 Maanedere maatte blive vedtaget, thi saa bliver det endnu vanskeligere for denne „midlertidige“ Kommune at dømme om en Person's hele økonomiske Stilling; Muligheden for, at en Person kan betragtes som havende Opholdskommune i flere Kommuner, bliver jo ogsaa dermed saa meget desto større. Der vil i og for sig ikke være nogen Umulighed for, at en og samme Person kan foruden at have sit Hovedopholdssted i en eller anden By, f. Eks. tilbringe hvert Aar et Par Maanedere i forskellige Kommuner, saaledes at han efter Lovforslaget kan blive ansat i Formue- og Lejlighedsafgift ikke alene i 2 men i 3 eller 4 forskellige Kommuner. Men naar det forholder sig saaledes, forekommer det mig, at det maa erkendes, at det saa er højt ønskeligt, at man har nogle nærmere Regler for denne Ansættelse, thi ellers er man udsat for, at de forskellige kommunale Raad, om de end have den allerbedste Vilje, kunde komme til at sætte den paagældende Person i Formue- og Lejlighedsafgift efter helt forskellige Regler og Principper. Mig forekommer det nu i øvrigt, at naar man har saadanne Bestemmelser som dem, man har, og som dem, der foreslaas, at man ogsaa i Fremtiden fremdeles skal have om, at en Person saa at sige, veles, hvad hans Skatteforpligtelse angaar, mellem forskellige Kommuner, vilde det være saare ønskeligt og mere hensigtsmæssigt, om man opstillede Reglen saaledes, at Mandens Ansættelse til Formue- og Lejlighedsafgift, Bestemmelsen af Mandens hele økonomiske Stilling blev henlagt til en Kommune, nemlig hans Hovedopholdskommune, og at saa de andre Kommuner, hvori han har haft et, som man kalder det, midlertidigt Ophold, fik deres Andel af den Formue- og Lejlighedsafgift, som paagældende var ansat til i Hovedopholdskommunen i Forhold til den Tid, hvori han har opholdt sig i de forskellige Kommuner. Dette vilde blandt andet ogsaa føre til et retfærdigt Resultat i andre Henseender. Nu har man stundom klaget over, at de Kjøbenhavn nærmest værende Landkommuner benyttede sig af Situationen, som den er efter den nugsældende Lovgivning, til at sætte de saakaldte „Landiggere“ i